

TOLGA AKALIN
KORKA

Elif Rüya'ya...

*“...hikâyeyi uyduran da kendisi olduğu için,
efendisinin şuurunu tamamen kaybettiğini ve delirdiğini,
şüpheye yer bırakmayacak şekilde kavradı ve dedi ki:
‘Sevgili efendim, öteki dünyaya indiğiniz saat ne lanetli bir saat,
o gün ne uğursuz bir günmüş...”*

Miguel De Cervantes,
Don Quijote

Yaşadıklarına bir anlam bulmaya çalışmamayı öğrendikten hemen sonra doğanın da umurunda olmadığını fark ettim.

Aramızda bedensel bir ilişki vardı ancak düşünsel bir çabaya her iki taraf için de ihtiyaç yoktu. Bununla birlikte, hayatımın içinde bulunduğu boşluktan ve her nasılsa ona bir türlü sığamama duygusundan da nedense memnundum.

Ozan'ın benimle yaşamadıklarını anlattığı sayfaları bulduğumda, içimdeki boşluğu dolduran intikam duygusunun da desteğiyle, Ozan'a hak ettiği terk edilişi bana yakışan bir özenle yaşattım. Ancak Ozan'ın hiç beklemediğim bir yerde, yani Korka'da, hem de terk ettiğim gün yeniden karşıma çıkmasıyla tüm bildiklerim bilmediklerimle yer değiştirdi.

Ozan'dan öğrendiğime göre; doğanın bilinçaltı olan Korka'da, Saklanbaz'lar ve Kopyasız'lar adında iki temel anlatı vardı. Anlatıların bazı yerleri çok detaylı olsa da kolay anlaşılabilir bir yöntem kullanılıyor ve Kopyasız olabilmeyen rüyalarla mümkün olabileceği söyleniyordu. Ozan'ın kendisinden önceki Kopyasız'ların Orka'larından anladığı kadarıyla, Korka anlatıları, Kopyasız'a özeldi. Orka'lar, Kopyasız'lar daha doğadayken anlatıların hazırlığını yapıyor ve onlara Korka'da kaldıkları zamanda eşlik ediyorlardı. Bunun kitapta daha kolay anlaşılması için Ozan'ın ve Orka'sının söylediklerini ve Korka anlatılarını yazarken farklı bir yazı tipi ve farklı bir format kullandım. Okumaya başladığınızda hemen fark edeceksiniz.

Ozan'ın Korka'ya gittiği ve dolayısıyla da onu terk ettiğim gün olanları, rüyalarınıza girecek Kopyasız'larla yaşayacaklarınız için bir rehber olsun diye yazdım. Tabii eğer siz de benim gibi bir Saklanbaz'sanız.

Koza Anba

KORKA

V. Belirsiz

Koza ✨

Koza'nın Evi 📍

I. Yalnız Yolculuk

Koza, Ozan ✨

Havalimanı 📍

II. Kumdan Duvar

✨ Ozan, Orka

📍 Korka

III. Saklanbaz'lar

✨ Ozan, Orka
Peki, Olur, Tabi

📍 Korka

IV. Beyaz Timsah

✨ Ozan

📍 Korka

VI. Kopyasız'lar

✨ Ozan, Orka
Belki, Ancak, Sanki

📍 Korka

VII. Anlamlar

✨ Ozan

📍 Korka

VIII. Koridor

Koza, Okan ✨

Uçağın İçi 📍

IX. Şüphesizlik Deneyi

✨ Koza, Ozan,
Orka, Okan

📍 Korka, Uçağın İçi

X. Rüya

📍 Korka

KORKA

BİRİNCİ BÖLÜM

YALNIZ YOLCULUK

“...oraya gitmek zorunda olduğumu çoktan anlamıştım.

*Ancak oraya gitmek, yalnız gitmek,
düşüncesi de tabii ki içimdeki yaranın bir parçasıydı.*

Bir şeylerin sonu gibi geliyordu bana.

*Yapmam gereken son anlamlı şey buydu; bir zamanlar,
her şeyin bir anlamı olduğu günlerden kalma bir şeydi bu.”*

Ursula K. LeGuin,
Her Yerden Çok Uzakta

Bekliyoruz...

Sıra, sonunda bize geldi.

Çok mu bekledim başkalarını?

Havalimanı güvenliğine gösterilen özenin tam orta yerindeyiz. Elimde biniş kartı ve çantayla kontrolden geçmeyi bekliyorum. Ozan ise önümde duruyor, her zamanki gibi! Kontrol sonrasında, görevlinin kafasında beliren soruya gülümsüyor ve bana bakarak kutunun içine bıraktığı biniş kartlarını alıyorum. Anlıyor. Bu nasıl olabilir?

Faydasız yönlendirme levhalarının görsel şiddetinden kendimizi kurtarıp önümüze çıkan ilk restorana giriyoruz. İçeri girdiğimizde bir türlü oturamadığımızı, daha doğrusu oturduklarımızı beğenmeyip sürekli masa değiştirdiğimizi gören servis elemanının aklından geçenlerle ise ilgilenmiyorum.

Restoranın boş olması seçimi zorlaştırıyor. Bu, her şey için geçerli sanırım. Seçenek çoğalınca karar vermek de zor oluyor. Bunları söylediğim an Ozan'dan duyacaklarımı bildiğimden, denemiyorum bile: "Sen ne istediğini bilmiyorsan, sorun ne masada ne de sandalyede..." Değiştirdiğimiz üçüncü masadan artık kalkmıyoruz. Menüde de aynı durum; bu sayfaya kim bilir kaçınıcı bakışım, ben hâlâ aynı noktadayım. Seçeneklerin çokluğu seçimi zorlaştırıyor. Bu kesin. Şu telefon mesela, bak işte; sadece tek tuşu var ve onunla bütün sorunlarını çözüyorsun. Okullardaki,

işyerlerindeki yemekhaneler. Evet; oralarda da ne istersin diye sormuyorlar, alıp geçiyorsun, karnın da doyuyor. Şimdi de bu örneklerle birlikte “Aynı şeyleri karşılamıyorsun ki...” tartışmasına girmektense, ben en iyisi siparişimi vereyim.

Bu sırada tepemizde dikilen servis elemanı beni beklemiyor ve saatin dokuzla başlamasından faydalanarak soruyor: “Kahvaltı alır mısınız?”

Nezaketsiz, yüksek bir tonda, “Hayır!” diyorum ve hemen ardından sesimi normalleştirip sahte de olsa gülümseyerek siparişi veriyorum: “İki kulüp sandviç ve iki filtre kahve, biri az sütlü.” Söylediklerimi tekrarlıyor; bu da yeni çıktı, yanlış kimde oyunu! Ben bırak söylediklerimi, bugün yaptıklarımın bile emin değilken, güvenliğinden servis elemanına neden herkes benim üstüme üstüme geliyor? Bende mi bir acayıklık var? Bu insanları anlamakta zorluk çekiyorum. Yahu size ne! Ben ne istersem onu yerim, biniş kartımı nereye istersem oraya koyarım, hangi masaya istersem oraya otururum. Neden bu insanlar bu kadar acımasız! Nasıl oluyor da her şeyin doğrusunu, benden başka herkes biliyor. Ayrıca bu doğrular nereden öğreniliyor. Bir tek ben mi öğrenememişim! Ozan’a sorsan o bunun aynısı değil, bu şununla karşılaştırılmaz. Yeter ya! Hep ben mi haksız olacağım.

Servis elemanını başımı hafifçe eğip gözlerimi yavaşça kapatıp açarak gönderdiğimden beri düşündüklerime bak! Ne dediğini de anlamadım ki, duymadıklarım doğrudur umarım. Ozan’ın siparişe itirazı olmadığı sessizliğinden belli. Oysa ben; bir yandan da beğenmediğim birazdan kolayca anlaşılacak bir sandviçi, sırf yanında patates kızartmasıyla geleceği için sipariş ettiğimi nasıl anlatacağım diye düşünüyordum. İyi oldu.

“Tuvalete gidiyorum ben.” Bunu kısık bir ses ve kendime kızgın bir ifadeyle söylüyorum. Yeri gelmişken; yolda kendi kendime söylediklerimi de ekleyeyim: “Hayır şunu anlayamıyorum; benim ne istediğim belli, neden bana bir görev daha veriyorsun. Anlamadıysan o an sor, neden bekliyorsun, neyi bekliyorsun?”

Ben bitti zannediyorum, sonra tekrar başlıyor. İki sandviçi anlamak bu kadar mı zor?”

Burada da sıra; biz buraya sıraya girmeye mi geldik, beyefendiye terk etmeye mi? Ben ne zamandır bugünü bekleyeyim; uçağa gidecek otobüsün kapısından el sallarken, bana o şaşkın bakışının hayalini kurayım. Girerken sıra, işerken sıra. Bu ne be, yeter artık!

Ellerimi yıkadıktan sonra, kendime de şöyle bir bakınca biraz olsun rahatlıyorum ancak saçımın kızılıyla ayakkabılarımın uyumunu aynada göremeyince gene sinirleniyorum. Seçeneklerin çokluğu kadar yokluğu da sinir bozucuymuş, şimdi anlıyorum. Yeteri kadar kabin genişliğini geçtim, bir boy aynası koymamak nedir, gerçekten inanamıyorum.

Restorana döndüğümde, siparişlerimiz masadaydı. Bunu beğendim, servis elemanını tekrar görmek zorunda kalmamak da hoşuma gitmişti. Hemen kulüp sandviçin içindeki domatesleri çıkarttım, tavukla domatesi hiçbir zaman yakıştıramam zaten. Bu sandviçi kesin elde kalanlarla yapmışlardı. Zor da olsa bir, iki ısırık aldım.

Ozan’a da sordum: “Kim bulmuş bu lezzetsiz şeyi?” Beklediğim gibi oldu ve cevap gelmedi. Gene ben mi sormadım yoksa bu sefer o mu duyamadı? Neden cevap beklediğimi de anlamadım. Bugün bir garibim kabul ediyorum. Ancak, bana da hak verilsin istiyorum, terk etmek hiç de kolay bir karar değil.

Lezzetsizliği bir yana yemesi de zor. İç hatlar terminalindeki restoran sahipleri, bu menüleri kimin için hazırlıyor? Kruvasan var mesela menüde. Kahvaltılardan birinin adı da kontinental. Neden? Burası önceleri dış hat uçuşları için kullanılıyormuş, belki de o zamandan kalmıştır. Bu kadar uzun zaman aynı menülerle idare etmek de, ne bileyim, her şeyin her gün değiştiği bir coğrafyada aslında büyük bir başarı. Sevdikleri değişmeyenler ne şanslı.